

"14. Anadoludan Bir Demet Çiçek" Projesi hüzünlü bir hava ile sona erdi...
Çiçeklerimiz okullarına ulaştılar... Şimdiden kendilerini özlemeye başladık...
İyi ki desteklediniz, iyi ki öğretmenlerimiz çiçeklerimizi getirdi...
Çok teşekkür ederiz, resimler ve izlenimleri daha sonra paylaşacağız...

Şubat projesinden sevgili Hamdullah'ın izlenimini paylaşıyoruz bu gece...
Kalmak ve gitmek arasında sendelerken, veda ederken kalan olmanın en zoru olduğunu biliyoruz, ama diliyor ve teselli oluyoruz ki, eğitimlerini en iyi biçimde sürdürmek için çaba gösterip kendilerini açacaklar... Katlanılan hep daha güzel günlerin beklentileri için... Hamdullah emek koyduğu Şubat projesini anlatmaya çalışmış, ellerine sağlık...

İLK YAR

Resimler Kayseri Sarız'dan...

Gecenin bir vakti ellerinde çiçeklerle karşılamışlardı...

Hepsi birbirinden güzel YIBOLu ilk yar'larımız...

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Yorulmaz mı insan her bulduğunda kaybetmekten sizi???

Şanlıurfa, Gaziantep, Kahramanmaraş ve Adana....

Proje biteli daha iki gün oldu ama sanki hiç bitmemiş gibi bir hal içindeyim. Bu benim ikinci projem ama hala bir ilki gibi yaşıyorum. Çocukların gözleri, yüzleri, çekingen gülümsemeleri, bağırışları, 'Abi' deyişleri, utangaç tavırları, koşmaları ve gözyaşları... (Şimdi hepsini nasıl anlatmalı...)

Nasıl başlamalı bilmem ki! Ne yazmalı, neleri yazmamalı. Gördüklerini, duyduklarını, hatırladıklarını ve hatırlamadıklarını nasıl anlatmalı. Hele hele ta içindeki derinliklerde yer alan ve sözcüklere sığmayanları nasıl anlatmalı. Bilgisayarın başına geçip en güzel şekilde anlatmak için kelimeleri seçiyorum ama sözcükler bana yoldaş olur mu bilmem...

Koca sekiz gün. Şanlıurfa, Gaziantep, Kahramanmaraş ve Adana... Nasıl başladı nasıl bitti anlamadım. Ama anladığım bir şey var: Her ne oluyorsa hayatta öyle olması gerektiği için oluyormuş. Yoksa anlamazdık hayatın asıl anlamını. Hem acısını hem de sevincini anlayamaz, anlatamazdık. Acıları ve sevinçleri daha Yibo'ların ilkinde yaşamıştım. Sevincim derste çocuklarla birlikte eğlenmekle

başlamıştı. Ve herkes memnundu bundan. Derse 'Edebiyat' ile başladık. Ama konumuz Şanlıurfa'nın güzel lahmacununa kadar gitti. Bol bol güldük, eğlendik. Yazılar yazdık. Çocuklar bazen platonik duygularını yazdıkları şiirleri okuyarak, bazen ailelerine olan hasreti anlatmaya çalışarak acıklı türküleri dile getiriyorlardı. Ama zamanın, güneşin doğuşuyla başlayıp, güneşin batışıyla bittiği anıların acı sonu vardı. "Veda vakti". Yani beni ve arkadaşlarımı izleyen, sorgulayan, sevgisiyle hapseden, şefkat dolu bakışların bittiği an gelmişti. Hepsinin yüzünde ve dilinde aynı ifade vardı. "Abi(Abla), ne olur gitme..." diyorlardı.

Otobüsten el sallıyordum. Yüzüm gülüyordu ama içim kan ağlıyordu. Bahçede el sallayan çocukları gördükçe sanki ardımda bıraktığım bir dünya, sanki yarım kalmış bir sevda, sanki hayattan koparcasına bir an olduğunu anımsadım. Gözlerindeki yaşı silen gamlı çocuğa haykırmak istiyordum :
"Bende senin gibi ateşler içindeyim kardeşim." diyerek uzaklaşmak istiyordum.

Başka okula giderken kendimi toparlamam ve bazı şeyleri bir süreliğine unutmam gerektiğini biliyordum. Ama her çocuklara baktığımda aklıma Serkan geliyordu.

Hangi Yibo olduğunu bilmiyorum. Ama bu olayı hayatım boyunca unutmayacağıma eminim:

"Eğlenceli bir günün sonunda yatakhaneye geçmişim. Biraz dinlendikten sonra çocuklarla biraz sohbet etmek ve vedalaşmak için odalarına çıktım. Ağlamamak için kendime söz vermişim. Özellikle çocukların yanında ne olursa olsun ağlamayacaktım. Bunun için onlarla konuşurken sürekli gülümsüyordum. Ve ayrılıktan çok söz etmeden yataklarına yatırıyor ve ışığı kapatıyordum. Ama her şey bilinenler gibi değildi. Bir odada kısa bir konuşmadan sonra çıkmak için ayağa kalktım. Çocuklar yataklarına yattıktan sonra yavaşça ışığı ve kapıyı kapattığım an bir ses duydum.

"Abi ne yapıyorsun?"

Ben hiçbir şey anlamamıştım. Ne olduğunu sorduğumda ise;

"Abi ne olursun ışıkları kapatma karanlıktan çok korkuyorum." deyince ışıkları açıp hemen çıktım. Kimsenin olmadığı bir yere geçerek kendime gelmeye çalışıyordum. Ama en önemlisi bunun için aklımdan geçen soruya hemen cevap bulmam gerekiyordu. Hem kendim için hem de Serkan için...

'Elektrik kesilirse Serkan ne yapacak?'

"Her gece başımı yastığa koyduğumda hep bu soruyu soruyorum kendime. Ve içimde her an büyüyen, büyüyüp kendisinden başka her şeyi anlamsızlaştıran bir yalnızlığı yaşayarak kahroluyorum..."

Ve proje bitti...

Sanki her şey yerinde duruyor, düş bitti o kadar ve bana geride kalan adlarını hatırlamakta zorluk çektiğim çocukların masum ve hüzünlü ifadelerinin kalbimin içinde bir yara oluşu...

Hamdullah Çelik

Mersin Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr